

Mallorca 2009

Den 18. april drog 45 medlemmer af sted til Mallorca, for at tilbringe 6 dage sammen på cyklerne. I det efterfølgende fortæller Claus, Irene, Helle, Grethe, Jan, Steen, Orla, Bodil samt Gitte & Kenneth Dini om deres forskellige oplevelser.

Kickstart din sæson

Af Claus Andersen

”Kickstart din sæson – tag med til Mallorca uge 17”

Sådan stod der at læse for snart så længe siden, okay tænkte jeg, det lyder som en fin ide! Vi var to friske fyre (Jens Peder og Claus, red.) lige omkring de 50 der syntes det lød som en rigtig god ide, så vi blev enige om at, det ville vi da prøve!

Uge 17 2009 oprandt

og vi mødtes med en masse glade forventningsfulde mennesker, der alle så frem til en Mallorca tur med (fandt jeg ud af) meget forskellige indgangsvinkler: nogen havde kørt sig i form for at tage til Mallorca, medens andre, mig selv inkluderet, tog til Mallorca for at køre sig i form!

Bustur til Hamburg og fly videre til Palma, hvorfra vi fortsatte i bus til Alcudia, hvor vi skulle have base i ugen der kom!

Alt klappede som det skulle, så forarbejdet var bare klaret til UG af de ansvarlige for turen, rigtig stor tak for det!

Claus Andersen

Første dag gik formiddagen med at hente de lejede cykler, hvorefter vi cyklede en tur ud i landskabet for at se lidt af hvad der ventede os i ugen der kom, det var en fantastisk tur, måske især for en der aldrig tidligere havde set Mallorca, sikke en natur! For mit vedkommende blev denne første dag til en tur på lige godt 70 km!

Dag 2 skulle vi i ”hullet”, en tur på ca. 120 km. fik vi at vide. Det viste sig at holde stik, og det viste sig også at indeholde en masse højdemeter, vi kørte op

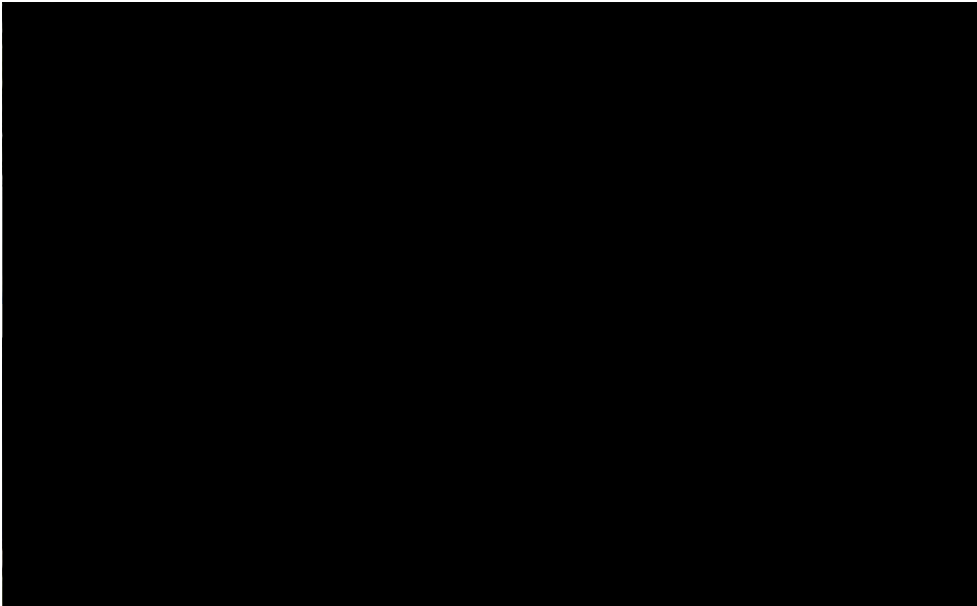
og vi kørte ned (hvilket var rigtig lækkert), og vi nåede til "tankstationen", hvor vi skulle deles, dem der skulle i "hullet" og dem der ikke skulle!

Hold da helt kæft, en tur til hullet, det viste sig at være en nedkørsel på omkring 7 km. Med den flotteste udsigt man kan forestille sig, den ene panoramaudsigt efter den anden åbenbarede sig for øjnene af os, vi fik så bare lidt bedre tid til at studere den, da vi skulle op igen, der var nemlig bare den ene lille hage ved "hullet" at vi var nød til at køre samme vej tilbage! Det strammede godt nok til, for der var dæleme lige så langt op som der havde været ned, så er der kun en mulighed, trød i pedalerne og bliv ved med det!

Vel oppe igen skulle vi mødes ved "appelsinlunden", hvor vi lige kunne puste lidt ud, til alle var oppe, og så videre af en nedkørsel der var knap så stejl som den til "hullet" havde været, men omtrent ligeså lang, hu hej hvor det gik, og så ud over stepperne tilbage til hotellet og den velfortjente aftensmad efter en dag med i alt 122 km.

Se så kom vi til tirsdag

det var så hviledag, om formiddagen, om eftermiddagen kunne vi lige "trille" en lille tur, med "bare" et enkelt lille bjerg, det "søde" lille bjerg som nogle af os også havde stiftet bekendtskab med om mandagen, hvor vi tilfældigvis jo var kommet lige forbi, og jo da lige

Kaj (det er ham forrest med tungen ude af halsen) tager Jens-Peder på bjerget. (Foto Claus)

så godt kunne prøve at køre derop, når nu det jo stod lige der! Så hviledagen endte med en lille tur på 70km. Ikke så dårligt af en hviledag!

Onsdag skulle vi så se om vi kunne få det til at passe med at mødes med de andre grupper til en fælles frokost ca. 40 til 50km. ude fra Alcludia, vi skulle altså bare nå ud og op på et bjerg som ligger noget længere ude, så den fik lidt gas og vi nåede da også op på dette bjerg, hvor de har sat en figur af Kristus op til at overvåge det hele, den står i hvert fald og skuer ud over det hele fra en lille tinde! Det var atter en storslået udsigt vi så fra dette bjerg, og en fantastisk nedkørsel, det er alle anstrengelserne værd, at køre op, at få lov til at suse ned igen for fulde gardiner, hu hej hvor det kører men, det slutter alt for hurtigt igen. Nogle af os var ved at være lidt slidte, så der blev lidt "læ" fra de friskere, og så endte vi da også med at mødes med de andre det aftalte sted! Efter frokost manglede vi så bare lige ca. 50 nogenlunde flade kilometer, så det gik forholdsvis glat, bortset fra at vi måtte lede lidt efter en der pludselig, med maven fuld af pasta, havde fået "gode ben", og uden at give besked, var kørt på egen hånd tilbage til hotellet! Ikke smart!!

Torsdag: KONGEETAPE!

Så skulle slaget stå! Nogen tog en alternativ rute, men en stor del af os skulle prøve kræfter med, hvad arrangørerne havde valgt at kalde Kongeetapen. Hvor frygtindbydende det så end lyder, så er

det en fantastisk oplevelse at deltage i, og gennemføre, det er ene mand mod den ene stigning efter den anden, en fantastisk tur, den ene flotte udsigt efter den anden, og den ene sejr efter den anden, efterhånden som de forskellige toppe blev passeret, den oplevelse det er at passere det ene hårnålesving efter det andet for til sidst at mødes med de andre på toppen er ubeskrivelig, til man selv har prøvet det, det er virkelig en sejr du kun kan tilskrive dig selv for der er ikke nogen hjælpemidler, det er "bare" at finde dit eget tråd og så bare deropad! 136km. blev det til for mit vedkommende den dag, og helt ærligt jeg var PAVESTOLT over at ha' gennemført!

Pludselig var det så allerede fredag og der skulle vi jo desværre aflevere cyklerne igen, men vi skulle lige en lille tur på ca. 60km. Her havde jeg så forstået at der var en lille "bakke", nå ja som gik lidt opad godt nok, men derefter var det bare sådan lidt op og ned, vi skulle lige ud til fyret og så tilbage til fællesfoto-grafering på udsigtspunktet!

Hold da k... en misforståelse!

Det var et bjerg, den der lille bakke, og det der gik lidt op og ned var direkte op i himlen og ned igen, det var en decideret bjergetape som sluttede turen af, og så dette var en personlig sejr at gennemføre, så alt i alt en fantastisk dejlig tur til Mallorca, som de ansvarlige skal ha' stor tak for, det er rigtig dejligt at der er ildsjæle der vil tage tjansen med sådanne arrangementer, lige som det er dejligt

at vi har medlemmer som tilsidesætter sig selv og egne ambitioner, for at vi alle kan få mest muligt ud af sådan en tur, en stor tak til "de hurtige drenge" på turen, uden Jeres uselviske indstilling var turen ikke blevet den samme for mange af os andre! I lever i hvert fald op til Baghjulet's motto: Vi cykler for sjov!

Jeg vælger ikke at nævne navne, ingen nævnt ingen glemt, jeg er sikker på at alle ved hvem jeg mener! Jeg håber at få mulighed for at komme med en anden gang! Tak for en fantastisk tur!

Irene Tørnæs

Søndag

Af Irene Tørnæs

Første cykeltur på Mallorca

Lørdag aften kl 23.00 ankom 41 cykelivrige "Baghjule" til hotellet i Alcudia, hvor Kenneth, Gitte, Kurt og Joan havde sørget for en festlig modtagelse.

Baghjulets bannere var sat op ved indgangen til hotellet, og der var dækket op i forhallen med frisk frugt og drikkeelse.

Vi var trætte og sultne, så det var helt fantastisk, at de fire også havde sørget for en madpose og en 5 liters vanddunk til os alle.

Efter udlevering af nøgler

samt en kort præsentation af morgendagens program, begav vi os derefter til lejlighederne med store forventninger til den kommende dag. I parentes skal bemærkes, at Kenneth også havde sørget for, at alle havde fået et værelse med

eftermiddagssol på terrassen!!

Søndag formiddag

gik nogle af os ca. 3 km til fods til den butik, hvor cyklerne var bestilt. Kurt var dog travlt beskæftiget i den lejede bil med også at transportere en del af holdet hurtigt til butikken. I butikken stod Børge trofast og så til, at alle fik den cykel de havde bestilt. Nu kunne det kun gå for langsomt. I susende fart vendte vi hjem til hotellet for at tanke drikkeelse til turen. Over middag cyklede vi så af sted i 3 hold: Støttehjulet, et hold til en kort tur, og et hold til en lang tur. Jeg valgte holdet med den korte tur, og vi cyklede ud af byen, ud på landet ned mod Santa Margalida. Turen var sammenlagt planlagt til ca. 50 km.

Vejret var pragtfuldt. Sol fra en skyfri himmel og 20-22°C. Skønt at kunne køre i korte bukser og korte ærmer.

Naturen og de små landsbyer vi kom til var fremmedartede og storslået. Næsten som at være sat tilbage i en anden tidsalder. Især bemærkede jeg fuglestemmer, dufte og en særlig ro og fred.

Vi kørte igennem "Mallorcas urtehøve", hvor flere slags kål og persille i stærke farver overvældede os. Vi måtte stoppe flere gange for at undersøge og smage på urterne for at bestemme deres identitet. Vi kørte langs grøftekanter med valmuer og margueritter.

Efter godt halvanden times kørsel

på de lækre cykler var det tid til frokost. Vi spiste på en lille restaurant, som lå helt isoleret langs den store landevej.

Der var ganske tomt for mennesker i restauranten, men det skulle en flok

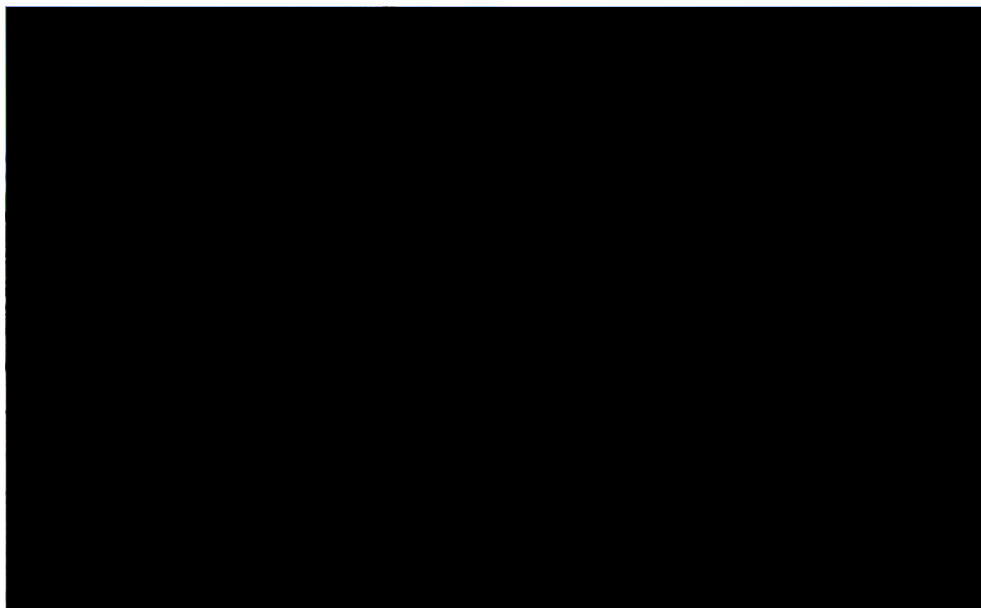
sultne cykelmotionister hurtigt lave om på. Efter lidt ventetid fik vi alle rigeligt med mad, næsten mere end vi kunne spise, og derefter kunne vi fortsætte turen.

Vi kørte op mod Sa Pobla

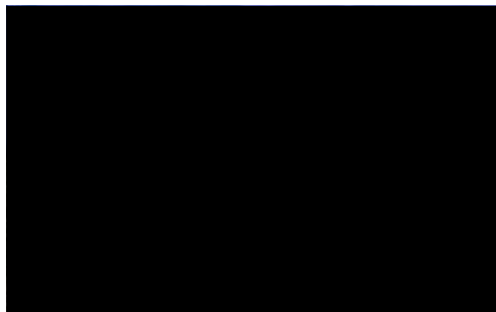
og vendte herefter ind mod Alcudia. Vi havde kørt ca. en time efter frokost, og kunne nu se den store skorsten inde i byen, som skulle blive vores vartegn på, at vi næsten var hjemme.

Turen havde på dette tidspunkt en længde på ca. 50 km.

Ved en tværvæg var der pludselig en, der spurgte, om der var nogen som var interesseret i at køre en lidt længere tur og evt. en lille "bjergbestigning". Vi blev en lille udbrydergruppe bestående af 5

Irene, Lena og Ellen jubler på Mallorca

Min rute, denne søndag

dreng og to piger: Birte og Søren, Allan, Steen, Jens Jørgen, Ib samt undertegnede, som begav os videre nordpå.

Turen gik til Formentor

udsigten via Pollenca, Port de Pollenca, og her fik jeg min bjerg debut. (Jeg var bare go'!). Efter en dejlig tur op kunne vi nyde udsigten.

Turen ned vil jeg dog altid huske, som den største grænseoverskridelse jeg nogensinde har foretaget.

På vejen hjem langs strandpromenaden gjorde vi holdt ved en hyggelig restaurant og fik en velfortjent kold drink.

Hjemkomst ca. kl. 18.30 med sammenlagt 100 km i benene, og sejrusrusen var stor, da vi nu kunne fortælle, at vi havde kørt lige så langt, som det hold der kørte lang tur, indtil det viste sig, de havde kørt 128 km !! (Surt)

Middag kl. 19.30

og herefter aftensamling i hotellets forhal kl. 21. Traditionen tro blev der straks taget hul på de i dagens løb observerede lovovertrædelser. Pris 1/2

Euro pr stk.- og det blev faktisk til en del på turens første dag.

Personligt måtte jeg påtage mig ansvaret for to bøder denne aften. En for at komme for sent hjem, og en for, at jeg skulle have givet udtryk for at ville køre om kap. Protestere kunne jeg ikke, for resultatet ville blive, at bøden blev fordoblet.

Efter en festlig underholdning samt beriget med turens første oplevelser blev det hurtigt sengetid.

Tirsdag

Af Helle Stougård

Om angst for nedkørsler, om selvran- sagelse og om hvordan de stærke Baghjule hjælper de svage.

Jeg har fået til opgave at fortælle om tirsdagens cykeltur og det er svært.

Helle Stougård

Svært, fordi dagene på Mallorca var fulde af oplevelser, fra vi drog ud på cyklerne kl. 9.30 og til vi var hjemme igen hen imod kl. 17-18.00 stykker. Hvad skal man dog vælge at berette?

Jeg har bestemt

at min historie skal handle om min angst for nedkørsler, om selvransagelse når det går galt og om hvor fantastisk det var at se, de stærke ryttere hjælpe de svage.

Om mandagen, havde mange af de seje på A/B holdet kørt en hård tur, med flere bjerge. Blandt andet havde de været nede i "hullet" ved Sa Calobra og oppe igen. Derfor var der mange af dem, der valgte at cykle med på, hvad der for dem nærmest var en restitutionstur om tirsdagen.

Turen gik ud mod Puig de Inca. Vi skulle cykle op til kirken Santa Magdalena. Dagen før havde jeg, på dette mit livs første udlandstur med Baghjulet og min første gang på cykel i bjerge *overhovedet*, haft en pæn stor succesoplevelse, da jeg cyklede op af bjerget ved Lluc, hvor vi samledes ved tankstationen. Ca. 8 kilometer "Båring bakke" – det var det vildeste jeg indtil da havde prøvet på min cykel! Og det gik godt. 10 km/t og i mindste gear overhovedet. Vildt for mig og alle mine kilo og rigtig mange dårlige bakkeoplevelser i bagagen hjemmefra.

Så jeg var fuld af selvtillid

da vi startede opstigningen til kirken

denne tirsdag, men det føltes ikke helt så godt som dagen før. Stigningen var mere stejl, så jeg kunne ikke holde mine 10 km/t og kommer man ned på 8, kniber det med at holde balancen på cyklen. Pulsen pumpede og lårene brændte, men jeg kom da de 3 km op gennem de mange hårnålesving. Man sidder der og ved aldrig, hvornår det slutter.

Det var i øvrigt en fornøjelse at se de stærke ryttere på bjerget. F.eks. cyklede Jarle op og ned og op og ned og tog billeder af os andre. Sikke et overskud!

Og SIKKE dog en udsigt på toppen. Vi tog et postkortbillede til døtrene derhjemme: "*Hej Tøser. Håber I har det godt. I dag besteg mor og far et bjerg!*"

Er man kommet op, må man også ned

og her måtte jeg leve min *udtalte* angst for nedkørsler fuldt ud! Det er her underoverskrift om de stærke der hjælper de svage, kommer ind i billedet. Os der var nervøse for at køre ned, fik koblet en "Bodyguard" på. Bjarne Beck fik til opgave, at hjælpe mig ned af bjerget, selvfølgelig efterfulgt af et par vittigheder om, hvordan *det* mon ville påvirke vores fremtidige samarbejde i bestyrelsen. Det gik sådan her:

Først lidt fif. Bjarne rådede mig til at lægge mig helt ned i styret, for så havde jeg bedst styr på cyklen. "*Det kan jeg ikke*", var jeg nødt til at sige med det samme. For det første har jeg den der dårlige ryg og for det andet er jeg for tyk! Bjarne modsagde mig ikke.

I stedet forklarede han mig, hvordan jeg skulle punkt-bremse og ellers lade cyklen trille stille og roligt nedad i det tempo jeg turde. Når jeg nåede et sving skulle jeg bremsede op *før* svinget og tage det i en stor bue *uden* at bremse. Dernæst skulle jeg lade cyklen trille ned til næste sving, bremse op, stort sving, trille ned til næste hårnålesving osv. osv. Pærelet.

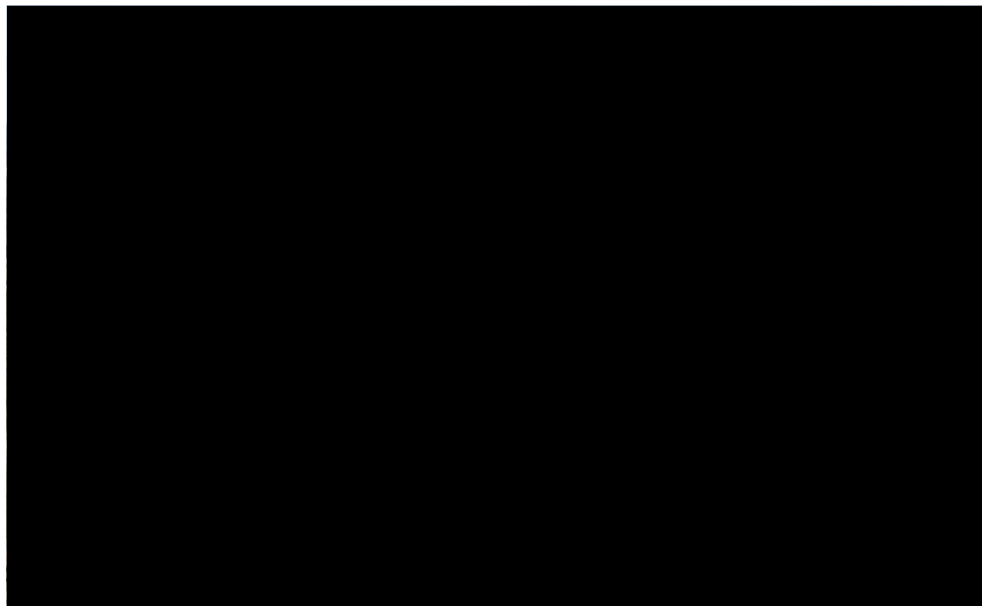
Vi gled ned ad. Jeg bremsede. Bremsede. Bremsede *breeeemsede* Bjarne cyklede lige ved siden af mig. Jarle sluttede sig også til os ("*Nej, du skal helt ned i styret at ligge*", sagde han, som ikke havde hørt Bjarnes og min snak før start. "*Det kan hun ikke pga. ryggen*", svarede Bjarne ham. "*..og ma-ven*", tilføjede jeg. "*Nå ja*", sagde Bjar-

ne. "*Det lød bedre, at sige 'pga. ryggen'*")

Vi trillede nedad. Jeg forsøgte *virkelig*, at gøre som Bjarne sagde, det *gjorde* jeg altså. Pyhhhh – jeg svedte angstens sved og Bjarne snakkede til mig, hele vejen ned: "*Ja, vi triller. Kom – og du slipper bremsen. Du slipper bremsen. Du slipper! Slip!! mærkelig lyd, fra din cykel der! Riiigtig godt, ja og vi triller igen. Du slipper bremsen. Kom slip bremsen. Slip!*".

Endelig gennem alle hårnålesvingene og jeg kunne lade cyklen trille helt ned ad den sidste lige strækning til samlingspunktet, hvor de andre ventede. Det går meget bedre, når jeg har udsyn.

"*Riiigtig flot!*", roste Bjarne mig pædagogisk, da bunden var nået. "*Du klik-*

"*Hej Tøser. Håber I har det godt. Det har vi. I dag besteg mor og far et bjerg*".

kede slet ikke ud af pedalerne, i de sidste fire sving!" Ok - Lad os bare sige, der er plads til forbedringer. Tak for tålmodigheden, Bjarne!

Turen gik videre gennem det flotte landskab med appelsiner på træerne og palmer og hvad-har-vi. Solen skinnede og vi cyklede i bare arme og ben. Alle var i højt humør.

På et tidspunkt kom en meget pludselig og stejl bakke. Hele gruppen trampede opad så det knagede i kæder og gearinger – og det var så her den med selvran-sagelsen, kommer ind i billedet.

Det viste sig nemlig, at Kurt (som kørte sidste mand) sprang sin kæde op ad den bakke. Han råbte "*Defekt!!*" af sine lungers fulde kraft, men det var åbenbart ikke nok, for ingen hørte ham.

Gruppen fortsatte op til torvet i den lille by, hvor der var opsamling. Da vi troede os samlet fortsatte vi og først kort derefter (et lille stop igen), sagde Karlo: "*Vi mangler Kurt. Han var der heller ikke sidste gang vi holdt*" (!?). Ups, den observering kom lidt sent, Karlo.

Igen – 2-3 af de stærke ryttere på restitutionstur tilbød at cykle tilbage for at lede efter Kurt. Tilbage, op og ned af alle bakkerne én gang til. Desværre fandt de ham ikke.

Fakta var, at vi måtte fortsætte i vished om at vi havde efterladt en mand på Mallorca!!! DEN var grim! Stor selv-ransagelse i gruppen resten af dagen! Kurt havde heldigvis haft værktøj med, til at samle sin kæde og fandt hjem selv og om aftenen fik han en undskyldning af hele gruppen.

Turen fortsatte ud mod Pollenca og op til kysten ved Cala de sant Vicenç, hvor der var tiltrængt kaffe og kage pause ved en pragtfuld café. Hvor *var* der dog flot. Da vi havde fået depoterne fyldt op med Cappuchino og kage og sodavand og is, gik turen hjemad mod Alcudia. Klokken var ved at være mange.

De stærke pakkede de svage godt ind og der kom fart på cyklerne hjemover, ad flade, let nedadgående veje med fine brede cykelstier. Jeg ved at Irene fik sig en ordentlig tur i "karrusellen" med nogle af de hurtige drenge i et forrygende rulleskift i høj fart. Det havde været rigtig sjovt. Vi kan lære meget af at komme på tur med dem der dygtigere til at cykle end os selv.

Kl. var tæt 18.00, da vi trillede ind på hotellets område. Min kilometertæller stod på 83. Det havde været endnu en fantastisk cykeltur på Mallorca.

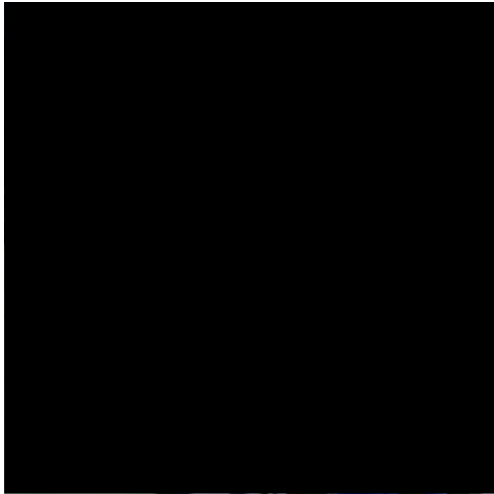
Onsdag

Af Grethe Bech Jensen

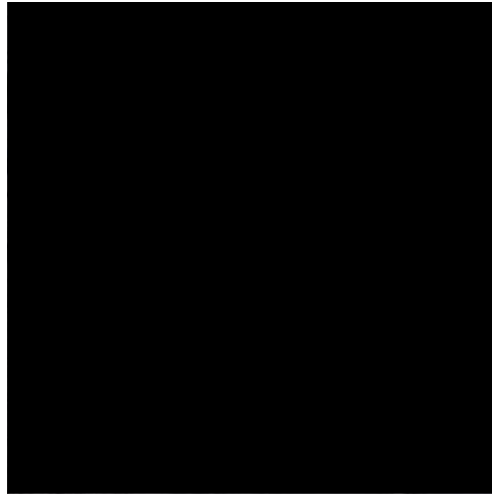
Besøg på perlefabrikken.

En flad tur med rigtig meget vind gennem et flot landskab. Vi cyklede i tre grupper. "Støttehjulerne" startede ud kl. 9.00 under ledelse af "Mor Gitte", der havde sørget for forfriskning i form af appelsinsnitter.

De andre to grupper startede ud kl. 9.30. Mellemgruppen med Børge I. som turleder, cyklede til Manacor, hvor vi mødtes med "Støttehjulerne" i keramikbu-

Grethe Bech Jensen (i midten)

Jan Borges (forrest)

tikken. De var i fuld gang med kaffen og en velfortjent is/kage. Derefter besøgte vi perlefabrikken, som gav et hav af muligheder for at komme af med mange penge til forskønnelse – enkelte benyttede lejligheden. Holdet med de hurtige drenge gjorde ikke ophold i Manacor, men valgte at køre knap 20 km længere sydpå for at finde en ”knold”, de kunne kravle op ad.

Alle tre hold fandt vej til torvet i Petra, selvom de hurtige drenge lod vente på sig. Vi nød en velfortjent frokost – nogle mere forblæste end andre. En ”Støttehjuler” udbrød med rædsel i stemmen: ”går der ikke engang en bus hjem herfra?”

Hjemturen var meget blæsende. Alle kom hjem i god behold. Mange med en fornemmelse af sejr over rigtig mange blæsende kilometer.

Torsdag

Af Jan Borges
Kongeetapen!

Kongeetape, det var udmeldingen før torsdagens tur ud i det Mallorca, som de foregående dage havde givet en fantastisk og utroligt varieret naturoplevelse. Jeg havde hørt rygter om det på forhånd, men alligevel blev jeg overvældet af storheden og mangfoldigheden. Mallorca har jeg kun besøgt en gang tidligere i mit liv. Som 19-årig, og der var det ikke cykling, det handlede om!

Men kongeetape!

Her tænkte jeg ikke så meget på, hvilken natur, der ventede, mere på, at jeg var taget til Mallorca i en træningstilstand, der absolut ikke var optimal. Det var gået sådan okay, men ikke med me-

get overskud, især ikke når det gik opad, og torsdag morgen følte jeg mig slidt. Så jeg var lidt bekymret, og prøvede på det første flade stykke ud af Alcúdia at få en fornemmelse af, hvordan benene havde det. Det fik jeg hurtigt. Der var ikke meget at hente. Så jeg tænkte mere på, hvordan resten af dagen skulle gå end på de sædvanlige hyggesamtaler på ruten.

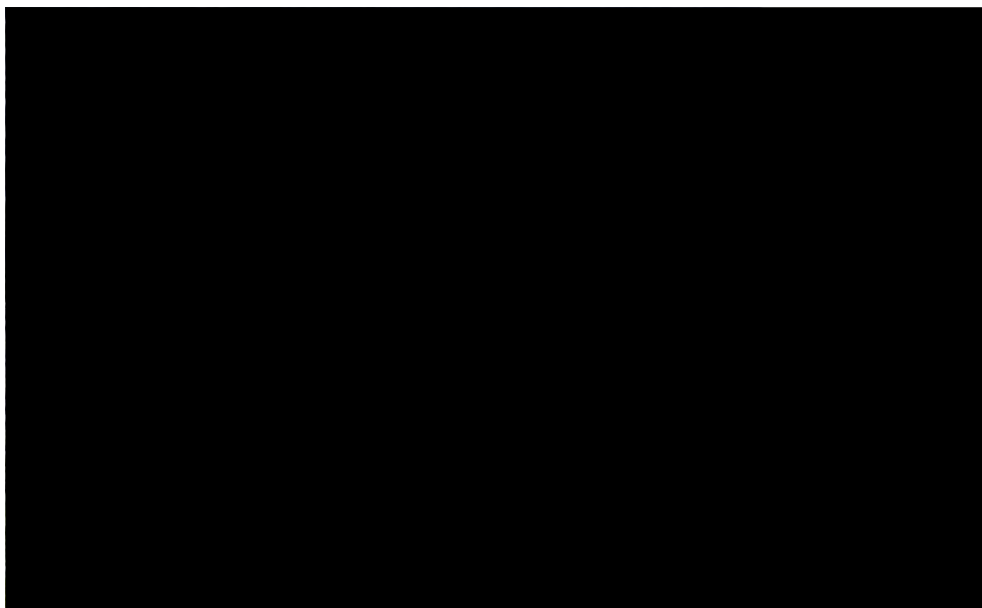
Den helt klare utvetydige melding

kom allerede få hundrede meter oppe af den første stigning. Ikke alene var der ingen kræfter, lårmusklerne brændte, og allerede et par kilometer oppe af stigningen overvejede jeg at vende om. Men helt, at give op? Der skal nu allige-

vel meget til. Det lykkedes mig med stort besvær at hænge på en gruppetto sammen med Ib, Børge N. og Kenneth, og jeg tror, at det, der reddede mig, var, at Ib på et tidspunkt stod af cyklen for at tisse. De to andre ventede, men jeg trillede videre i mit eget sindige tempo vel vidende, at de nok skulle indhente mig.

Jeg kæmpede videre

i den absolut ikke opløftende bevidsthed om, at der stadig var det meste af en kongeetape, der tårnede sig op foran mig. På en eller anden måde lykkedes det mig at nå toppen af første stigning nogenlunde samtidig med, at de andre indhentede mig, og de efterfølgende nedkørsler gav luft og energi til ikke at

opleve resten af turen til Appelsinlunden som helt så slem. Men stadig var der jo den største stigning efter Sóller at forholde sig til. (Utrolig så snæver ens tankegang kan blive på en cykeltur, når det gør ondt).

Frokosten var planlagt i Fornalutx inden Sóller, så der var en pause at se frem til. Med den gulerod foran mig klarede jeg også plateauet og den lille stigning inden nedkørslen til Fornalutx.

For en gangs skyld var en laaang ventetid på at få frokosten serveret særdeles kærkommen, og efter frokosten var der ligefrem overskud til at nyde den smukke nedkørsel gennem appelsinlundene til Sóller, og til at more mig lidt over, at Jørgen og Inger var tæt på at få lamme-steg på forgafflen, da et får og dets afkom krydsede vejen (en situation, der dog også viste, hvor uforudsigeligt og farligt, det kan være at køre på cykel).

Og så gik det opad.

Tilfældigvis lå jeg bag Klaus, da den første del af opkørslen startede og prøvede at hænge på, selv om han adskillige gange tidligere havde sat mig, når det gik opad. Meget mod min forventning lykkedes det at hænge på helt op til tunnelen, hvor vi samlede inden den videre tur opad. Og da den opkørsel startede, fik jeg en af de mest mærkelige oplevelser af min egen fysik, jeg har haft. Pludselig kom jeg ind i en fornemmelse af, at puls, åndedræt og gode ben gik op i en højere enhed, så jeg kom ind i en rytme og et tempo, som på mine bedste dage. Og ikke bare et kort stykke, men

hele vejen op. Så er det lige pludselig rigtig sjovt at køre på cykel!

Det betød selvfølgelig, at jeg senere på turen blev forsøgt lokket til at tage turen med ud gennem 'Orienten', men nej, jeg havde fået dagens succesoplevelse! Og hvorfor tage alle oplevelserne denne gang, så der ikke er noget tilbage til næste år.

Så resten af turen blev 50 km. dejlig, hyggelig kørsel hjem på stort set flad vej sammen med alle de andre, som ikke skulle ud og udfordres i en fremmed verdensdel.

Fredag

Af Steen Reher

Alcudia – Cap de Formentor og retur

"Det er fredag morgen den 24. april. Efter 5 dage på cykel er vi nået frem til

Steen Reher

ugens sidste cykeltur på Baghjulets træningstur til Mallorca i april måned 2009. Dagen og ugens sidste officielle tur skal gå til Cap de Formentor, som er øens nordøstligste punkt.”

Den opmærksomme læser vil nok genkende ovennævnte indledning – og det er da også korrekt – det er genbrug fra sidste år. Resten af artiklen er ny, det garanter jeg. Der er ingen grund til at genbruge de ”anstrengende” sætninger fra sidste år en gang mere. Det har jeg i øvrigt også lovet Gitte.

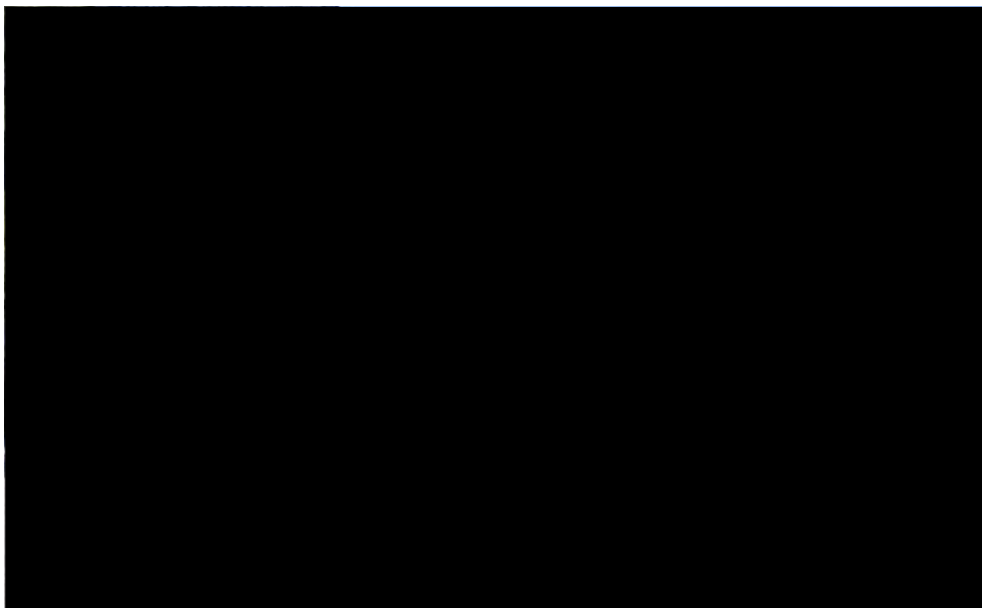
Lidt historiske betragtninger

Den ca. 20-km lange cykeltur fra Port de Pollenca til Mallorcas nordligste punkt, Cap de Formentor er nok den mest spændende eller måske skulle jeg

skrive, mest uhyggelige tur - alt efter temperament. Turen byder på godt 400 meter høje skrænter som falder stejlt ned mod havet, forrevne klipper, fyrretræer som synes at vokse ud af den nøgne klippegrund, en forrygende badestrand samt meget, meget mere.

På nettet kan man bl.a. læse følgende legende ”Den lokale sognepræst kom op til Sankt Peter samtidig med byens buschauffør. Kun chaufføren blev lukket ind, fordi han havde fået langt flest mennesker til at bede til Gud”.

Ca. 6 km fra Port de Pollenca ligger udsigtspunktet *Mirador es Colomer*. Her i en højde af godt 200 meter over havet kan der købes slik, is og andet godt i en lille kiosk samtidig med, at man kan få et flot udkig over halvøen

Turen tilbage fra fyret ved Formentor

samt bugterne ved Pollenca og Alcudia. Det er her vi senere i dag skal møde "Team Støttehjulet".

Hvor vi andre skal fortsætte "til verdens ende", nøjes "Team Støttehjulet" med at bestige det første bjerg. Os der skal til verdens ende fortsætter gennem fyrreskove og med flere udsigtspunkter, som venligt er afmærket med et billede af et kamera. Undervejs passerer vi bl.a. en fantastisk strand ved Cala Pi de la Posada samt det berømte luksushotel *Hotel Formentor*, som siden dets åbning i 1929 har huset mange berømt heder som den ægyptiske prins Aga Khan, den etiopiske kejser Heile Selassie samt fyrst Rainier og Grace Kelly. Winston Churchill har også tilbragt meget tid her med at male landskaber, efter at han havde sat tingene på plads i 2. verdenskrig. Også Charlie Chaplin har haft en sommerbolig på halvøen.

Årets tur

Vejene er generelt meget slidte og huller i år. Det må bero på de mange turister og især turistbusser, som i en lind strøm kører om kap med os cyklister til den yderste spids af Mallorca.

Man skal passe på, og konstant være opmærksom på huller i vejen når man suser nedad med 50 km. eller mere på klokken. For den der ikke har taget turen på cykel endnu kan jeg dog berolige med, at det kun er ca. halvdelen af tiden det forholder sig sådan – i den anden halvdel af tiden går det op, skal jeg hilse og sige.

Endelig kommer man for enden af vejen

frem til Far de Formentor fyrtårnet. Det ligger i en højde af 260 meter med en betagende udsigt over de vilde klipper og det grønne hav. På en god dag skal man kunne se til Mallorcas søsterø, Menorca, som ligger ca. 40 km borte.

Hvor der generelt under turen ikke er urimelige stigninger set med motionistøjne (stor tak til opfinder af gear med 3 klinger forrest), så slutter selve turen af med en kort men sej stigning uden for kategori. Belønningen er dog inden for rækkevidde. Kiosken byder på alverdens fristelser, såfremt man har penge nok. Her er både is og kager, alt til lidt højere priser end vi normalt møder. Men hva', vi køber jo alligevel.

Som traditionen byder, er de enkelte rytteres stop af længere eller kortere varighed. Dem der ikke har anstrengt sig synderligt og nærmest er fløjet herud – holder gerne en meget lang pause, og dem som har kæmpet en brav kamp og brugt lang tid på turen må nøjes med en meget kort pause. Sådan er livet jo så uretfærdigt...

Vi skal imidlertid alle tilbage til *Mirador es Colomer.*, hvor vi skal møde "Team Støttehjulet" og have det berømmelige fælles foto i kassen.

Alle når tilbage i god behold, billedet bliver taget i strålende solskin, og alle bevæger sig ned ad bjerget i retning af Port Alcudia, hvor vi har en aftale med en restauratør, hvor en fælles afsluttende frokost skal indtages.

Frokosten kom på bordet, og de fleste bestilte i dagens anledning fadøl til ma-

Forårsnyheder i tøjbutikken!

Nye varer fra vores italienske leverandør vælter ind ad døren. De korte cykeltricot har fået et lille fresh up med den sorte bjælke i siderne, ligesom bukserne også har fået et lidt andet look. Sortimentet er også blevet udvidet med en langærmet cykeltricot og en vest, begge dele i klubbens profilfarver. Jeg håber de nye produkter bliver godt modtaget af medlemmerne.

De fordelagtige priser er:
 Langærmet Cykeltricot kr. 340.-
 Vest kr. 360.-

Åbningstider i foråret
 Onsdag den 27. maj kl. 16.00- 17.30
 Lørdag den 30. maj kl. 9.30- 10.30

Tøjudvalget v/
 Carl Ove Knudsen
 Tlf. 2679 1944 - e-mail
leo@stofanet.dk

Åbningstiderne er med et vist forbehold, følg med på klubbens hjemmeside, hvor tiderne er opdateret.

den. Efter en dejlig frokost cyklede vi alle hjem, fik cyklerne afleveret hos udlejeren, og kunne med god samvittighed begynde at pakke vores habengut og gøre klar til hjemrejsen.

Lidt genbrug igen

Endnu en fantastisk træningstur er forbi. En kæmpe tak til alle omkring arrangementet. Det kan ikke blive meget bedre. Jens Jørgen og jeg vil gerne takke alle for en fantastisk uge på Mallorca. Den gør vi gerne om. Formen er i top, og vi er klar til at møde forårets og sommerens cykeludfordringer.

Tour de Støttehjul

Af Orla Olesen

Hvor er det dejligt, at få en overraskende og fantastisk god oplevelse. Det har jeg fået under Baghjulets Mallorca tur 2009.

Lena havde overtalt mig til at deltage, og meddelt mig, at jeg muligvis ville kunne følge med "støttehjulet" (et hold bestående af ikke motionscyklister, medrejsende hustruer og sådan noget). For husfredens skyld accepterede jeg denne ikke særlig flatterende holddeltagelse.

Og hvad var så resultatet?

En uges cykling i fantastisk godt vejr og i smuk natur, masser af gode kilometer, hvor de 7 tøser fra "Støttehjulet" måtte hjælpe mig med at hænge på, samt en enkelt bjergetape hvor jeg måtte have hjul for at komme med op på toppen.

Orla Olesen

Men det var ikke det vigtigste. Jeg fik nemlig også en uges fantastisk festligt samvær med "Støttehjulets" muntre fruentimmere. Ikke alene hvad cyklingen angår, men jeg fik også et godt indblik i, hvordan indkøbs generne uafbrudt stimuleres maksimalt. Ikke en butik blev sprunget over, og var der ikke plads i ens egen rygsæk, så blev der bare fyldt i de øvrige. Hvis en af dem fandt noget smart i én butik, kom de andre myldrende og skulle snuse. Og hvorfor nøjes med en bluse, når man kan få 2 eller 3. Lysten til at holde hyggelige spise- og øl-pauser var også stor. Og hvorfor købe en lille øl, når man kan få grande cervezas til at skylle støvet af halsen. Hvem af os vil glemme jordbærkage med tykt flødeskum indtaget mellem 2 indkøbsseancer.

For Jer der ikke ved det, kan jeg også oplyse, at fruentimmere har en veludviklet form for humor. Bl.a. blev bak-

kerne vi skulle op over, kategoriseret som A eller B skåle, hvad det så end skal betyde. Men store var de.

Men især en episode skal nævnes

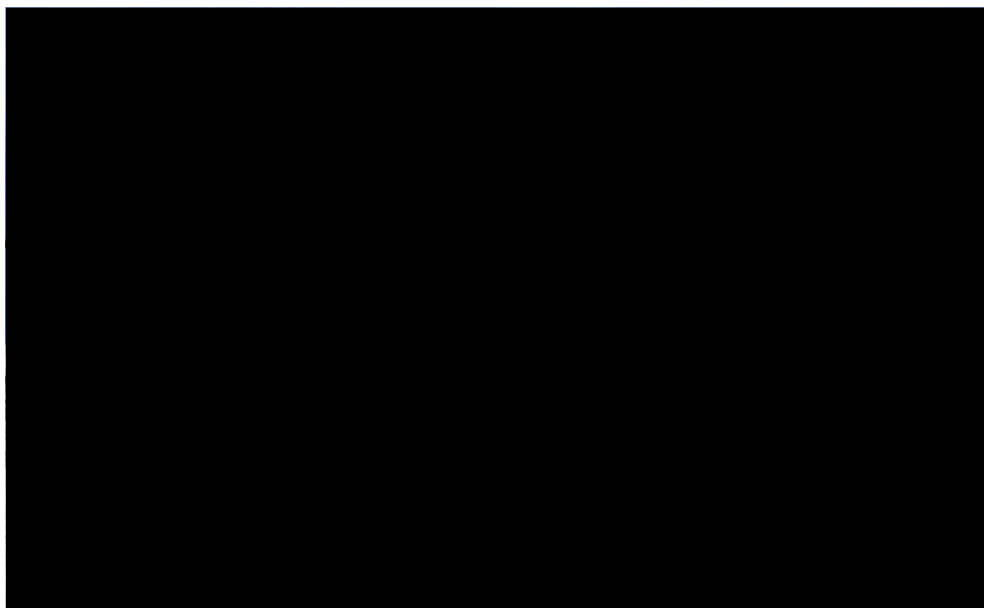
En af tøserne skulle træde af på natu-rens vegne, og fandt en afspærret indkørsel, med rimelig store buske på begge sider. Efter omhyggeligt at have sikret sig, at ingen uvedkommende kunne se de snart blottede yndigheder, blev heldragten skrælet af. Mens afklædningen således foregik, svingede en bil, ført af en nydelig ældre herre med blød hat, pludselig ind i indkørslen. Han opdagede at indkørslen var spærret, og gik nærmest i panik, dels over spærringen dels over det syn, der åbenbares mellem buskene. De 4 i bilen, der var nemlig

også 3 ældre koldpermanentedede damer med, parlementerede voldsomt, mens den stakkels mand nærmest desperat forsøgte at finde bakgearet og køre ud. "Støttehjulet" skreg af grin, og så var den dag reddet.

Nu var det imidlertid ikke bare mørskab. Der blev også kørt seriøst på cykle. Mellem 40 og 88 km. var dagsetterne, også når det var modvind, og der skulle trædes hele vejen for at følge med.

En stor tak til alle tøserne på "støttehjulet" for en fantastisk uge, og så naturligvis på gensyn næste år.

Ham Orla

Støttehjulet. Fra venstre Joan, Laila, Bodil, Orla, Linda, Grethe og Gitte

Ny i Baghjulet - med i Støttehjulet

Af Bodil Johansen

Bagfra – forfra – huller – huller (der VAR mange huller)

Solen bager, vinden er lun og alle er i godt humør. Vi starter allerede søndag på vores første tur.

Kommandoerne lyder hele tiden gennem rækkerne - det er åbenbart helt normalt. Alle medlemmer i Baghjulet kender til disse "råb", men som helt nyt medlem i klubben, og på første tur i Baghjulet, er det for mig et helt nyt "sprog". Vi advarer også hinanden om forhindringer, vifter ud med venstre arm, hvis der er en forhindring i venstre side og modsat. Jeg er så grebet af disse signaler, så jeg på et tidspunkt tager mig i at sidde og vifte med armen, skønt jeg på dette tidspunkt er den sidste i feltet.

Vi havde nogle pragtfulde ture, - kørte nogle dage ca. 40 km, andre dage lidt mindre. Den længste tur var til perlefabrikken hvor vi var "hjemme" igen hen imod aften, og havde tilbagelagt 85 km – og det i strid modvind på vej hjem. På vores Mallorca-uge kørte Støttehjulet i alt 260 km.

Vi havde en rigtig god leder i Gitte, som er meget disciplinær; ikke noget med at køre ved siden af hinanden på større veje, men til gengæld hyggede vi os side om side på alle de små veje som hun førte os igennem. På en af de første ture mellem markerne, blev der pludse-

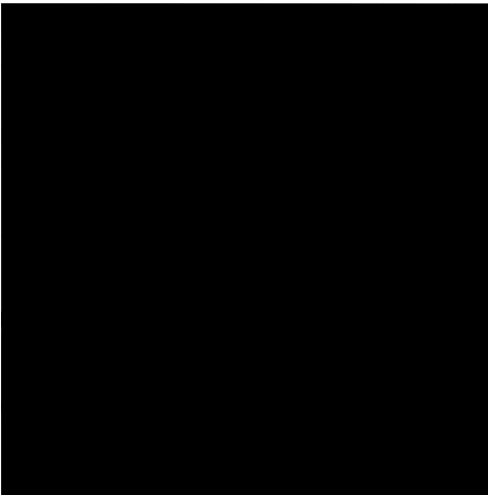
lig råbt "standser", - der var en artiskokmark, og så skulle der tages billeder.

Det var et stort arbejde der var lagt i planlægning af ruterne, som var utrolig varierede, flotte vidder, stigninger, meterhøje siv og spændende landskaber. Fantastisk så mange dufte der er, når man kører gennem forskellige marker, og ligeledes utrolig mange lyde, - fugle, frøer o.s.v.

Min søster og jeg havde meldt os til turen uden egentlig at kende andre end Gitte og Kenneth, men sjældent har vi oplevet et mere varmt fællesskab som blandt medlemmer af Baghjulet. Alt drejede sig om cykler, cykelture og fællesskab. Alle hjalp og støttede hinanden, sikke et kammeratskab.

Vi skal lede meget længe for at finde noget negativt – andet end at ugen gik alt, alt for hurtig.

Tak for den varme vi mødte som nye medlemmer i Baghjulet.

Turleder på Mallorca

Af Gitte & Kenneth Dini

Vi rejste ned til Mallorca 4 dage før den store gruppe fra Baghjulet skulle ankomme. Joan og Kurt Devantier gav os følgeskab og sammen skulle vi cykle lidt samt gøre klar til lørdag.

Forventningen var stor – både hos os og Baghjulene – da vi endelig mødtes lørdag aften.

Søndag skulle der afhentes cykler og herefter startede ugens første guidede ture. Fordelt på 3 hold fik vi alle ud at rulle – så var vi kommet godt i gang (dejligt).

I forhold til sidste år – havde vi denne gang stor tilslutning af gruppe A ryttere

– hvilket betød at vi måtte finde nogle udfordringer som passede til deres niveau.

Planen var at vi alle startede med samme udgangspunkt – men at A & B ryttere skulle køre flere km samt have flere højdemeter på deres rute. C & D rytterne kørte i samme retning, dog med færre km og højdemeter. Støtthjulet havde valgt deres egen rute.

Allerede om mandagen skete der noget fantastisk – som andre klubber vil misunde. Vi havde planlagt turene efter samme koncept som om søndagen. Men det viste sig at A & B rytterne ikke havde tænkt sig at køre sololøb på Mallorca – nej tværtimod – kort efter at de var sendt i forvejen for at bestige et mindre bjerg – stoppede de op og holdt et kort møde. Martin vendte tilbage til C & D

Gitte & Kenneth Dini

gruppen og inviterede dem med som havde lyst til også at bestige bjerget. De ville gøre det på den måde, at på strækninger hvor det gik lige ud ville de nedsætte hastigheden til ca. 25-27 km/t og når der blev givet frit på bjergene ville de vente på toppen. Dette gjorde at 8-9 C & D ryttere skiftede hold og kørte med op på bjerget. Dette koncept holdt hele ugen igennem og var en stor succes. Som en af A rytterne sagde; ”det er sjældent at vi kører så målrettet restitution-skørsel i gruppe A – hvor var det fedt”.

På tværs af niveauer havde vi ture hvor D ryttere og A ryttere kørte sammen og stadig fik passende udfordringer idet A rytterne altid ventede og vi kørte samlet hjem.

Det har været utroligt overvældende at en gruppe på 45 personer har udvist så stor klubånd – hvor sammenhold, venlighed, hjælpsomhed og glæde var en selvfølge. Alle hjalp hinanden med at få en fantastisk og uforglemme-

lig cykeloplevelse. Og ikke at forglemme at sikkerheden blev sat i højsædet, hvilket jo også betød at ugen forløb uden uheld.

Hver aften efter aftensmaden mødtes vi alle og evaluerede dagen – der blev berettet fra de forskellige hold og mange bød ind med kommentarer og oplevelser.

For os har det været en dejlig uge – tusinde tak for tilliden – vi håber I alle fik det ud af ferien som I havde forventninger om.

Med de tilsagn vi allerede har fået på nuværende tidspunkt – ville vi ikke blive forbavset hvis vi næste år ville blive 100 deltagere. Det ville jo være helt fantastisk.

Vi glæder os til at være jeres værter/turledere igen næste år – så sæt allerede nu x i kalenderen ud for uge 17 (Store bededags ugen) – 2010.

Kenneth og Gitte

